

GRAĐA ZA TOPOGRAFIJU LIČKO-KRBAVSKE ŽUPANIJE U SREDNJEM VIJEKU.¹

9. Krbavska župa ili Krbava.

Sredovječnoj župi ili knežiji Krbavi pribrajala se je ne samo današnja visoka ravnica Krbava, kojom protječu ponornice Krbava, Karamanuša i Krbavica, nego i visoka ravnica Korenica s potokom istoga imena. Svi ti potoci na poljima Krbavi i Korenici teku pravcem prema gori Plješivici, te se gube u ponore; onda teku ispod gore Plješivice, te na sjeveroistočnom obronku ove gore izlaze opet pod posebnim imenima (Klokot), pak onda utječu u rijeku Unu. Prema tomu Krbava s Korenicom pripada području Une (od koje ih rastavlja Plješivica), a po njemu Podunavlju i Crnomu moru, dok Lika, Bužani i Gatanska župa spadaju na Jadransko pomorje.

Župa Krbava s Korenicom zapremala je najviše visoke ravnice ili polja u današnjoj ličko-krbavskoj županiji. Na jugu je međašila sa župom Otučom (Gračac), na zapadu sa župama Likom (od koje ju danas rastavlja gora Vrebačka staza s Kozjanom), zatim s Bužanima i Gatanskom župom, a na sjeveru s Drežničkom župom oko Plitvičkih jezera. Na istoku napokon dijelila ju je ogromna gora Plješivica od župa i knežija uz rijeku Unu (Unske, Lapačke, Nebljujske i Humske). Prema tomu obuhvatala je ona ne samo čitav današnji upravni kotar Udbinu (Udbinu, Komić, Kurjak, Mekinjar, Podlapac), nego i jedan dio kotara Korenice (Korenica, Priboj, Bunić, Kozjan). Od hrvatskih plemena, koja su u njoj nastavala, bilo je najznamenitije pleme Gusića; za tim se spominje jedan dio plemena Lapčana u susjedstvu Buške župe (Podlapac), i napokon pleme Radočevići oko Mrsinja kod Korenice. Župa je Krbava bila znamenita po tom, što je gotovo kroz tri stoljeća (1185.—1460.) stajala u njoj stolica biskupije istoga imena, koja je osim velikoga dijela današnje ličko-krbavske županije obuhvatala još župe Vinodol, Modruše, Novigrad, Drežnik i Plase.

Za topografiju Krbave u srednjem vijeku evo podataka:

— 950. *Καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν κρατεῖ τὴν Κρίβασαν, τὴν Αἰτζιν, καὶ τὴν Γουτζηκᾶ* (Rački, Doc. str. 400.)

— 1078. »Desimiri corbauistici (iupani)« (Rački, Doc. str. 117.)

— 1100. »Mi županъ Desila Krbavê, županъ vъ Lucê Prbnebgâ . . . (Rački Doc. str. 487—488.)

¹ 1—8 u Vjesniku n. s. VI, str. 1—31.

— 1045—67. »Ecclesia nempe metropolis (Salonitana) has sibi uoluit parochias retinere: comitatum Cetinae, Cleunae, Clissae, Massarum, Almisium et Corbauiam«. (Thomas arch. Doc. 200).

— 1185. Corbauiensis episcopus habeat sedem suam in Corbaua, et habeat has parochias: Corbauam, medietatem Lice, (Vinodol, Bussan), Nouigrad, Dresnic, Plas, et Modrusam... (Kukuljević, Cod. dipl. II. str. 131.)

— 1198. »Slauogosti corbauiensis comitis...« (Kukuljević, Cod. dipl. II. str. 191.)

— 1235—1270. Kralj Bela (IV.) darovao je »Ladislao, filio comitis Jacobi de Chorbavia Gussich... sex possessiones in Corbavia«... po imenu Dramotischa, Poltribafye, Crabosevich, Plach..., Chovachiche et Rafgnane, que sunt ad confines Gezev... et unam possessionem in Chorbavia Domachofri in Luca« (Ljubić, Listine III. str. 432.)

— 1292. U opisu medaša Drežničke župe (comitatus de Dresnuk) čita se: »(Meta terre Dresnuk)... procedit versus Gozd et pervenit ad unum montem Twluzmurh vocatum, ubi iungitur vicinitali comitatus de Gorboa, et currit in vicinitali dicti comitatus in magno spatio (et) pervenit ad alium montem Chermoznik vocatum, ubi terra dicti Martini de Dresnik a vicinitali dicti comitatus de Gorboa separatur...« (Thallóczy, Codex Blagay, str. 57.)

— 1332. Papa Ivan XXII. piše u prilog krbavskom biskupu Bonifaciju »capitulo Corbaviensi, populo civitalis et diocesis Corbaviensis, universis vasallis ecclesie Corbaviensis... (Theiner, Monum. Slav. merid. I. str. 188.)

— 1334. Datum in Turan. Budisclavus, Paulus et Gregorius, filii condam comitis Curiacy, comites Corbaviae, potvrđuju Lapčanima posjed Grabonich. (Ljubić, Listine V. str. 270.)

— 1375. Papa Gregorije XI. piše u prilog krbavskoga biskupa Tome Nikolinos »clero et populo civitalis et diocesis Corbaviensis«. (Theiner, Monum. Slav. merid. I. str. 300)

— 1397. »die martis 6. mensis februarii recessit dominus rex (Sigismundus de Tininio) et ivit ad Comichium«. (Memoriale Pauli de Paulo, izdao F. pl. Šišić, str. 23.)

— 1405—1406. »frater Petrus ordinis minorum, guardianus Corbavie, ambassiator regis Sigismundi«. (Thallóczy et Gelcich, Diplomatarium reip. Ragus., str. 166—170.)

— 1462. In Comich. Charulus comes Corbavie impignorat matri sue domine Margarite pro 160 aureis suam portionem de villis Tarschiane (Traschiane) et Butchovich (Buchovich). (Ljubić, Listine X. str. 230.)

— 1464. Kad su se prigodom kapitula na otoku Pašmanu sjedinile vikarije franjevačke, bosanska i dalmatinska u jedno, tad je bio nazočan »Custos Corbauie fr. Luchas de Cetina«. Tom prigodom »locus Corsathi (Trsat) adiunctus est custodie Corbauie«. (Fermendžin, Acta Bosnae, str. 260—262.)

— 1466. Svibnja 15. Nos Iwan Boboelich, Ladislaus Wglesich, Georgius Ludchich et Philippus Boboelich, vicecomites (podknežini) magnificorum dominorum comitum Corbavie, et tres iudices iurati sedis Corbauiensis:

Paulus Zelenkouich de G w z z i c h, Lucas Grubich de K o z y a n et Andreas Dokmanich de J e l s a n damus pro memoria universis quibus expedit, et ad quorum presentiam presens litera pervenerit, quod venerunt coram nobis in sedem Matheus Wlkohnych, Jacobus Fryczkowich et Paulus Noz omnes de B o b y n a w a z conquerentes nobis contra fratres ipsorum M e k y n a n e dictos dicendo, quod ipsi Mekynane faciunt ipsis diversas iniurias viis inconsuetis per ipsorum querulantium possessiones et similiter depascendo ipsorum fenilia, allegantes nobis, quod ipsi haberent omnes eorum possessiones metaliter distinctas a predictis fratribus ipsorum Mekynan dictis, prout est hoc verum, ut vobis recte conquerimur, petimus vos, ut mittatis, quem vos vultis, ad conspiciendum possessionum nostrarum ac iniuriarum, pro quibus conquerimur contra Mekynan. Quibus nos perceptis ad petitionem ipsorum misimus ad hanc conspectionem iudicem Paulum, et Breykonem Zelenkouich dictos, procuratorem domini, ac Mathiam Gunkouich iuratum pristaldum, qui iudex, procurator et pristaldus exinde ad sedem reversi nobis retulerunt, quod ipsi Matheus, Jacobus et Paulus cum universis fratribus ipsorum quamprimo duxerunt ipsos ad v i a m K l e s c h y c z e, que vie tendunt a ponte ad lacum ad s e s s i o n e m D r a g o t i c h et ibi dixerunt ipsi Bobynane: Vos iudex, procurator et pristalde, hic nobis iniuriam faciunt predicti Mekynane, istam viam faciunt per nostras possessiones. Tandem inibi predicti Mekynane personaliter existentes ea percipiendo responderunt contra predictos B o b y n a n e, dicentes Iwan Dwbyrch et Iwrich Jacobych in personis suis et totius progeniei ipsorum: Judex, da nobis pristaldum, et ego dedi eis pristaldum signanter Mathiam Gunkouich; qui Iwan et Iwrich dixerunt: Audi pristalde, iste vie fuerunt nostre et secundum consuetudinem per nostros et vestros predecesores nobis sunt exempte, prout est hoc verum, pro maiori euidencia iuris volumus probare super sacris reliquiis vigesimo quartomet vel ex vobis probent sex, quos de vobis elegerimus; et post hoc conduxerunt nos per particulas terrarum dicendo: Hic etiam faciunt nobis dampna et vias inconsuetas; et iterum conduxerunt nos per alias particulas terrarum dicendo: Ulterius vos conduxissemus, sed ecce videtis, aquam ultra non possumus; quibus perceptis predicti Iwan et Jurich dixerunt: Audi pristalde, hic, ubi sumus, nostrum est, et plus per nostrum nos duxerunt, prout est hoc verum, ecce funis nostra ad medietatem sicut nobis concernit a vobis per nostrum avum. Qui Bobynchy responderunt: Imo est hoc nostrum, volumus probare, prout nobis iudicium administret. Quibus nos vicecomites et iudices existentes simul cum comprovincialibus die iudicaria iudicavimus, quod debeant inter se funem alligare et fune mediante inter se recte invenire tanquam fratres, de quo nostro iudicio contente existentes ambe partes dedimus eis ad hoc nostram literam sub nostris sigillis, et ad hoc dedimus nostros iuratos pristaldos prefatum Mathiam Gunkouich et Belacz de B y l y s a n. Datum in integra sede, post festum Ascensionis Domini, anno eiusdem Millesimo quadringentesimo sexagesimo sexto. (Thallóczy et Barabás, Codex dipl. comitum de Blagay, str. 370—371)

— 1466. i 1467. U izloženoj parnici između Bobinjana ili Bobinaca s jedne, a Mekinjana s druge strane nijesu bile stranke zadovoljne sudom krbavskoga stola, već su prizvale na sud hrvatskoga banovca u Kninu, i onda na sud samoga

banu, a napokon na suca kraljevskoga dvora, koji je onda odredio kraljevskoga povjerenika (Gregorius Bychwich de Homlyan aut Georgius Wglesych de Polycz, vel Wok Boboelych de Kwchacz sin Petrus Hiulabych, seu Georgius Henchich de Myrchewcz sive Thomas Parinchych de Zungoran, neve Maurus Zobkoych de Zpodberk), da zajedno s izaslanikom kninskoga kaptola dovrši parnicu na licu mjesta. I tako je napokon kraljevski povjerenik »Wok Boboelych de Kwchacz« zajedno s popom stolnoga kaptola kninskoga Petrom Zubačićem došao »ad facies prescriptarum possessionum Bobynawaz et Mekynan«, te 28. lipnja 1467. završio parnicu u prilog Mekinjanima protiv Bobinaca. Pri tomu bili su nazočni ovi susjedi (vicini et commetanei) pravdajućih se stranaka: Georgio Henchich de Myrchawaz, Gregorio Rogynich de Bylysinawaz, Iwrsa Zubotych et Paulo Marynich de Glaschich, Georgio Iwrychich de Hottwchyna, Georgio Mylasych de predicta Bylysinawaz, et Petro Bylkouich de eadem et Petro Perkwnich de Podborak...« (Thallóczy et Barabás, Codex dipl. com. de Blagay str. 372—380.)

Od brojnih mjesta, što se u potonjim dvjema ispravama spominju, mogu se samo ova točno opredijeliti:

Kozyan, danas selo Kozjan u kotaru Koreničkom i u upravnoj općini Buničkoj. Selo ima oko 50 kuća i nešto preko 300 žitelja, a prostire se na podnožju brda Kozjana, najvišega vrha u Vrebačkoj stazi. Fras piše za to selo: »Kozian, in einem schmalen länglichten Thale, ein Dorf von 14 Häusern und 261 gr. n. u. Bewohnern, mit Ruinen von einer Kulla« (Vollständige Topographie der Karlstädter Militärgrenze str. 245).

Mekynane (Mekinjane), danas selo Mekinjar (gornji i doljni) u kotaru Udbinskom i upravnoj općini Podlapačkoj. Fras piše o tom selu: »Hier findet man Ruinen mit langen Schanzen von trockener Mauer, und unterhalb Mekiniar im Felde eine Kirchen-Ruine Cerkvina genannt. Die verzierten und schön gearbeiteten Steine, welche da gefunden werden, deuten, dass es ein schönes Gebäude war. Im Dorfe Srednja gora sind auch Ruinen von einer Kirche, allwo man einen Stein gefunden hat, welcher hier in Mekinjar im Offiziers-Quartiere eingemauert ist Dieser Stein hat eine Inschrift, die hier folgt, in so weit man solche entziffern konnte: »Hoc Sepulcr. Fecit Antonius Martinus Dragunich Et Nepotibus suis in perpetuum cum voluntate Ecclesiam et patria quam dotavit XV. Tunes. Terrae cum heredibus suis MCCCCLXXXVIII« (Vollständige Topographie str. 195—196).

Bobynawaz, Bobynchy, Bobynane (Bobina vas, Bobinci, Bobinjane). Ovo selo, u kojemu su prebivali plemeniti Bobinjani ili Bobinci, bilo je negdje blizu Mekinjara. G. 1449. spominje se »pop Blaž plemenem Bobinac, vikar u Lici« (Šurmin, Hrvatski spom. str. 155). Jamačno su se poslije za turskih provala preselili plemeniti Bobinci više na zapad u okolicu Otošca, gdje i danas stoji Bobinčevo selo (10 kuća i 70 ljudi) kod gornjega Prozora. S odlaskom Bobinaca iz Krbave nestalo je i imena njihova sela (vasi).

Jelsan (de Jelsan) ili Jelšane bit će po svoj prilici stariji oblik za današnje selo Jošane u upravnoj općini Udbinskoj.

— 1468. In castrō nostro Comich. Paulus Corbavie comes Ivano

Gusich de Jedrathinavas sortem terre sue in villa sua Terschiane in provincia Licche in confinibus Jadre, in qua iubagio Pribam sedet, in obsequiorum recompensam iure proprio perpetueque nobilitatis titulo donat. (Ljubić, Listine X. str. 411—412, 417—418.)

— 1468. novembris 28. In castro nostro Mersyn. Gregorius, filius olim Pauli, comitis Corbaviae, uzajmio je »a nobilibus Paulo, Georgio et Markone, filiis Viti de Bichino, Jarnische nuncupatis« 100 zlatnih forinti, pak im daje dva žriba zemlje »in villa Jarinsko in districtu de Korenica in comitatu nostro Corbauensi«. Neo reg. acta, Fasc. 465 No. 8. (sada u Budimpešti). Još god. 1442. spominje se u Bihaću »nobilis vir Vitus de Yarinzka«, koji kupuje ondje različite posjede. (Lopašić, Bihać, str. 298—299).

— 1469. Ex Comicho. Carolus comes Corbavie familiari suo, egregio et nobili viro Johanni Benchovich de Tucarichi (de Plavno), castellano Svonigradi, pro centum ducatis terram Franulonschyna (Franouschyna) dictam penes villam Ternono (Ternonu) vocatam in districtu Jadre vendidit. (Ljubić, Listine X. str. 409.)

— 1469. Monasteria vicariae Bosnae ordinis fratrum minorum:

»ad Bistrice, Cethine, Varchrioc, Tinini, Vissouacz, Carini, Corbavie, Bihigy...« (Theiner, Monum. Hung. II. str. 410)

— 1485—1486. Bartholomeus nobilis de generatione Radochewych ad castrum Merzin pertinente... fassus est... (Thallóczy, Cod. com. de Blagay, str. 414.)

— 1487. Dujam z Dabra stola Krbavskoga priseže, da je čul, da pristoji Jurja v Glagolišćih. Matij z Kozjan' potvrdi Dujma više rečenoga. (Šurmin, Hrv. spom. str. 328.)

— 1489. martii. Na kašteli nam v Korenici. Knez Miklovuš i knez Petar i knez Juraj i knez Mikula knezi Krbavski i veće daju Francišku Utišeniću jedan mlin... (Šurmin, Hrv. spom. str. 337—338.)

— 1491. ... »banus uero Coruatie Ladislaus nomine de Egrivar, cum universa Crouatia castra metati sunt in Verpilla, prope Uduinam...« Johannis Tomasich chronicon Croatiae (Arkiv za jugosl. povj. IX. str. 22). Vrpile su danas selo od 20 kuća i do 200 stanovnika kod Priboja u upravnoj općini Koreničkoj.

— 1493. Iz pisma ninskoga biskupa Jurja Divnića papi Aleksandru VI. o boju na Krbavskom polju: »in campis Corbavie sub oppido Uduina, unde ad Dalmaciam tercie partis diei cursus est...« (Vjestnik kr. zem. arkiva, V. str. 249.)

— 1493. »A bitka je započela na dan sv. Gorgonija... u oblasti hrvatskoj, koja se zove Krbava kod zamka zvanog Udvinec, udaljenog od Zadra vlaških (talijanskih) milja šestdeset, a naših čeških milja oko dvanaest.« Ivan Hasinšteinsky z Lobkowic. (Jireček J., Anthologie literatury česke. Doba středni, vid. III., sv. II. str. 48—53).

— 1493. ... »ut Cadamus Turca usque ad Diauli montem seu Wraaxgiwertal, qui Crouatiam a Corbauia diuidit, suos retraxerit... (J. Tomasich chronicon Croatiae. Arkiv za jugoslav. povjest IX. str. 22).

Po Tomašiću dakle uzdizala se je na granici između Krbave i ostale Hrvatske neka gora, koju su Hrvati zvali *Vražji vrtal*, dok ga u latinskim spisima zovu *Diauoli mons* ili *Hortus diaboli*. Mnogo kasniji Ivan Tomko Mrnavić u svojoj biografiji Petra Berislavića opisuje smrt toga slavnoga bana god. 1520, pak tom zgodom govori ovako: »*Petrus Berislavus banus autem directo cursu (ex Ottocacio) Bihachium contendit, ibique iusso civibus pediatu, revertitur in Alpes, quibus nomen ab horriditate »Hortus diaboli« ibique assequuti ii, quos superius diximus, et ii, quos duxerat, vix omnes trecentos milites implebant. Cum iis versus arcem Drexnik depopulatam pergit; intelligit Turcas esse circiter octingentos, pedites omnes, atque Korenizam Alpes, ubi erat arx Farkassi, esse profectos...*« Kad je ban Berislavić u gori za borbe s Turcima poginuo, onda »*ceteri ex Alpibus regredientes, Udvinam ad Joannem Carolum Curiatium, Carlovich indigenis dictum, festinant, eique rem et mortem bani exponunt, ipse instructis copiis velocioribus in Alpes profectus, reperto et capite et cadavere intacto, Bihachium deportat.*« (Vita Berislavi Joanne Tomco Marnavich.. authore u »*Monumenta Hung. hist., Scriptorum III str. 274 i 277*).

Po ovome opisivanju nema sumnje, da su Hrvati u 15. i 16. stoljeću imenom »*Vražji vrtal*« zvali gore ili Alpe, koje se steru Drežniku na jugu između Korenice i Udbine na zapadu, a Bihaća na istoku. Po tome nije »*Vražji vrtal*« ništa drugo, nego današnja Plješivica. Fras (str. 39) piše za Plješivicu: »*Die Spitze dieser Alpen im Westen, so wie ihr Rücken auf der östlichen Seite ist grössten Theils felsig, scharf und schroff, welches auch an vielen anderen Seiten dieses Gebirges, welche niedriger sind, statt findet, da selbst das Thal Vilena draga, welches in diesem Gebirge liegt, von steilen, fast senkrechten Felsenwänden eingefasst wird.*« To bi se podudaralo s onim, što Mrnavić kaže, da su Hrvati rečenu goru zvali »*Vraži vrtal*« poradi njezine »*grozote*« (ab horriditate).

Dne 8. rujna 1522. piše grof Nikola Salm iz Krškoga vijećnicima nadvojvode Ferdinanda, kako mu ban Ivan Karlović dnevice javlja, da se Turci sabiru »*umb den Tyn und Zgradin enhalb des gebirgs und Teufelsgarten*« (Thallóczy et Hodinka, Codex diplom. partium regno Hungariae adnexarum, I. str. 193). U srpnju 1524. izlaže knez Krsto Frankapan, kako bi se moglo udariti na turski kotar i grad Grahovo (Grachoua, na današnjem Grahovom polju), za koji kaže, da stoji »*an confin des Krawatischen lands*«. On predlaže, da se na Grahovo pode iz Udbine, ali dodaje: »*Wiewol dieselb Gegent enhalb des Teufelsgarten gelegen ist, so darf man doch nit darüber ziehen, sondern ain andern weg, die geringer und rechter zu ziehen sein, mag an die ort kommen*« (Thallóczy et Hodinka, n. dj. str. 391). Po ovim podacima sterao se je *Vražji vrtal* između Udbine i Grahovoga polja, te je obuhvatao i najjužniji dio današnje Plješivice

Prema svemu tomu zaključiti nam je: Današnja gora Plješivica, koja se prostire od Male Kapele (Plitvička jezera) do Dinarskih planina u Dalmaciji, sastavljala je u rimsko doba južni dio gorja *Albii montes*; poslije je zajedno s obim Kapelama dobila od Hrvata ime *Gvoz d*, koje imade još na koncu 13.

stoljeća (1292); u 15. stoljeću stali su ju radi puste grozote njezine nazivati *Vraži vrtal* (*Diauoli mons*, *Hortus diaboli*, *Teufelsgarten*), tek pod konac 16. stoljeća ili u 17. dobila je današnje ime svoje Plješivica. Biskup Sebastijan Glavinić piše god. 1696. ovako: »ab orientali plaga *mons* est nominatus ab accolis *Plesivica seu calvus*«. (Lopašić, Spomenici hrv. krajine, III. str. 49.).

— 1509. *Johannes filius condam Karoli comitis de Corbavia et Elena soror eius uterina. Johannes tenet castra: castrum Komith, Wdwyna, Podlapchecz in Korbaviensi* (comitatu) . . . (Arkiv za jugoslav. povjest III. str. 111.)

— 1520. (1519.). »Turci occiderunt banum Coruatie Petrum episcopum circa Bihach in monte *Diauoli* ibique per eos caput eius abscissum est . . .« (Johannis Tomasich chronicon Croatiae. Arkiv za jugosl. povj. IX. str. 24).

— 1522. *Ex castro nostro Wdwyna* »Johannes Torquatus comes Corbavie ac regnorum Dalmacie, Croacie et Sclavonie banus« piše pismo nadvojvodi Ferdinandu. (Thallóczy et Hodinka, Codex dipl. partium regno Hungariae adnexarum, I. str. 47.)

— 1522. U spisima te godine čitamo: *Udwynia, Udwinia, Udbing* (njem.), »*Wudwyngerfeld, Udwin* (njem)«. (Thallóczy et Hodinka, n. dj. I. str. 81, 87, 95, 97, 104, 151, 152.)

— 1524. Ivan Kobasić javlja »*de castro Udwyna, quod quidem castrum possibilitate sui comitis ultra conservari non potest . . .*« (Thallóczy et Hodinka, n. dj. str. 397. Vidi još str. 289, 295, 331, 357, 362, 391, 396, 403, 653, 673.)

— 1527. 29. svibnja. Krsto Frankapan piše iz Križevaca senjskomu biskupu Franji Jožefiću, te se tuži: »ono ča smo imili u Hrvatih, to nam li savsema Turci razrobiše, pokli je Udvinna vzeta«; a onda javlja, kako bosanski paša »sada tvrdi Udvinu, Mersin(j) i Komić«. (Kukuljević, Acta croat. str. 222.)

U staroj župi ili knežiji Krbavi, koja je obstojala već u polovici 10. stoljeća, bilo je dakle najznamenitije mjesto Udvinna (ne Udbina, kako ju danas zovemo), koja se spominje kao castrum i kao oppidum. Premda joj u dosad poznatim spomenicima nalazimo traga tek god. 1491—1527., ipak nema ni najmanje sumnje, da je od davnih vremena obstojala. To svjedoče brojni ostaci i ruševine u samome mjestu i bližoj mu okolini, kao i smještaj mjesta na južnom kraju Krbavskoga polja Ruševine opisao je Fraso u svom djelu na str. 176.—187. Dok se Udbina u staro vrijeme ne spominje, govori se naročito u crkvenim spisima o nekoj »*civitas Corbaviae* (*Corbaviensis*)«, koja je bila sjelo krbavskoga biskupa, i u kojoj je takodjer stajao franjevački samostan. Vrlo je s toga vjerojatno, da se je Udvinna u starije vrijeme nazivala, naročito od tudinaca, Krbavskim gradom, baš tako kao Sokol kod Brinja Brinjskim gradom ili Tržan kod Modruša Modruškim gradom¹. Uz Krbavski grad ili Udvinu vrlo se

¹ Udbini na sjeveroistoku vodi do dva sata duga gorska dolina, zvana Kozja draga, između vrhova Ozeblina i Javornika duboko u goru. Ta je gorska dolina opasana desno i

lijevo ogromnim hridinama, a na jednom brijegu uzdižu se ruševine lovačkoga dvorca kneza Ivana Karlovića. Po tom dvorcu zove se i jedan dio te drage Karlovića korita.

rano (već 1397.) spominje grad Komić kao stolica krbavskih knezova. Još danas vide se kod sela Komića (Udbini na jugu) na visoku i strmu brijegu ruševine staroga grada, koji narod zove Karlovića dvori. O njima piše Fras (str. 187—188.) ovako: »Auf dem sehr steilen und ziemlich hohen Berge Sarancca, dessen Gipfel eine Felsenmasse bildet, befinden sich die Schlossruinen des Grafen Karlovich — Carlovicha-Dvori genannt. Sehr dicke mit schön ausgehauenen Steinen, theils umgestürzte, und theils stehende Mauern, nehmen in verschiedenen Richtungen diesen hier befindlichen Raum ein, der durch die Länge der Zeit verödet, ganz in Gestripp, Buchen und anderen Bäumen verwachsen ist. Drei beinahe ganz verschüttete Brunnen sind da zu sehen, von welchen doch der breiteste, 2 Klafter tiefe Brunnen mit Quadersteinen gebaut, noch immer Wasser enthält. Wahrscheinlich musste hier ein Schlossgarten bestanden haben, weil noch einige Stauden von Johannisbeerstrauch (Rieselbeeren, Ribes rubrum), dann Stachelbeeren (Ribes grossularia, ribes uva crispa), auch sehr schöne Kornelkirschen-Bäume (Cornus mascula) vorhanden sind. Oestlich knapp am Abhange steht ein viereckiges Gebäude, welches mehr als die Hälfte verfallen ist, und nur die östliche 4 Klafter hohe Mauer steht noch da. Das Gebäude soll die Schloss-Kapelle gewesen sein. In einem Ecke, wo noch ein Stück der Wölbung steht, sieht man einen al fresco blau gemahlten Grund. In den noch stehenden Mauern sind schön ausgehaute Fussgestelle eingemauert gewesen, vermuthlich für die Altar-Statuen. Alle diese Ruinen lehnen sich gegen Norden und Westen an eine fast senkrechte Felsenwand, welche zu erklimmen, man mit Füßen und Händen arbeiten muss. Oben ist ein anderer runder ebener Platz, im Durchschnitt von 4 Klafter rings herum, mit einer Mauer umgeben, welche wahrscheinlich einen Thurm ausmachte, und in der Mitte dieses Platzes ist auch ein verschütteter Brunnen.« Nekako u sredini između Komića i Udbine uzdiže se kod sela Kurjaka na strmoj hridini podor grada Kurjaka, za koji Fras po narodnom pričanju tvrdi, da ga je podigao neki turski spahija Kurtaga. Međutim grad Kurjak bit će stariji od turskoga vladanja. Premda se u doslije poznatim spomenicima nigdje ne spominje, bit će taj grad jamačno najstarija stolica krbavskih knezova Kurjakovića. Kako je poznato, primili su krbavski knezovi svoje porodično ime od svoga pradjeda, kneza Kurjaka (Κυρίακος, Cyriacus), koji se u spomenicima zove »Curiacus, Curiachus, Curiachus de Corbavia«, i koji je živio god. 1298—1304. Moguće da je »Turan«, u kojem god. 1334. stoluju Kurjakovi sinovi Budislav, Pavao i Gregorije, istovjetan s gradom Kurjakom. Godine 1696. kaže biskup Sebastijan Glavinić za Kurjak ovo: »post has est arcula Visuch, dein Curiak in eminentiori colle et apto pro defendendo« (Lopašić Spom. hrv. krajine, III. str. 50). — »Castrum Podlapchecz«, koji se godine 1509. spominje, bit će ondje, gdje je danas selo Podlapac ili Podlapača ispod brda Lapac (974 m.) u Vrebačkoj stazi. »Arx Podlapuch« stajala je još 1696. za biskupa Glavinića; Fras piše (str. 195) o Lapcu i Podlapcu: »Auf dem Berge allda war einstens ein türkisches Schloss, jetzt Ruinen, welches Lapacz hiess; daher dieser Ort den Namen Podlapacz erhielt.« Međutim grad Podlapac ili Podlapčec svakako je stariji od turskoga vladanja u Krbavi.

Kao posebni kotar Krbavske župe spominje se Korenica (districtus de

Korenica in comitatu Corbauensi). U Koreničkom kotaru bio je najznatniji grad Mrsinj (1468–1527), po kojemu je jedna grana krbavskih knezova, koja je u njemu stolovala, dobila ime knezovi Mrsinjski. Grad Mrsinj piše se u latinskim spomenicima »Mersyn, Merzin«, a u hrvatskim »Mersin(j)»; knezovi pak Mrsinjski zovu se »Miclaus Marsinschi (1469), Nicolaus de Merzyn (1486), Petrus Merchini (1504), Georgius comes de Merczyn (1505), conte Piero et conte Zorzi Marsinschi (1509–1510), Petrus comes de Merzyn (1527)«. Još i danas uzdiže se Korenici na zapadu Mrzin vrh (1269 m.), a na sjeveroistočnom obronku te gore, koja se spušta prema Koreničkomu polju, vide se ruševine Mrzingrada ili Mrsinjgrada (1097 m.), koji je nekad gospodovao čitavim poljem. Fras piše o Mrsinjgradu (str. 250) ovako: »Bei dem oben besagten Bergschlosse Merzin sind die Ueberbleibsel eines sehr weitläufigen Gebäudes noch sichtbar, wie auch ein Brunnen und viele Riebselbeeren (Johannisbeerstrauch, Ribes rubrum) von einer sehr schönen Gattung anzutreffen, woraus man schliessen kann, dass hier ein schöner Garten angelegt war. Dieses mit einem eigenen gemachten Fuhrwege versehen gewesene Schloss soll durch ehemalige Bischöfe des Bisthums Corbavia bewohnt gewesen sein, doch unbekannt, wann solches erbauet worden sei. Der Erzählung nach war dieses Schloss am ersten von Griechen bewohnt . . . Von da bis zu den Plitviczer Seen sind durch die Waldungen auch Spuren von einer Strasse sichtbar. Unterhalb auf einer niedrigen Spitze sind die Rudera eines alten Thurmes Pro sor, welcher von Griechen erbauet . . . vorhanden. Auf einem anderen Berge, Oro vacz genannt, sind auch Rudera von einer runden Mauer zu sehen . . .«

Mrnavić u svojoj biografiji bana Petra Berislavića spominje u kotaru Korenici još neku »arx Farkassi«, blizu koje je ban god. 1520. poginuo. Nesumnjivo je »arx Farkassi« stajala kod današnjega sela Frkašića, na jugoistočnom kraju Bilopolja u upravnoj općini Koreničkoj, a na podanku Plješivice. Još god. 1696. spominje senjski biskup Glavinić uz ostale medašne gradove prema turskoj Bosni također »castrum Farkasich«, koji samo gora Plješivica rastavlja od turskih gradova u Bosni.

10. Unska župa (srbski stol).

Unska župa prostirala se je naokolo izvora rijeke Une, pak po prilici sve do onoga mjesta, gdje no potok Unac utječe u Unu. Sama Una izvire nedaleko od sela Suvaje ispod 665 met. visokoga brda, koje pripada gori Čemernici. Namah poslije svoga obilatoga izvora prima Una potok Suvaju kod sela istoga imena; tik pred tim sutokom utječe u nju s juga tekući potok Srebrnica (sa Sredicom), uz koji se pod brdom Orlovom gredom nižu sela gornji i doljni Srb. Stara Unska župa obuhvatala je nekad današnju upravnu općinu Srb, u kojoj se i danas još vide neki podori starih gradova, kao što su Radenovića gradina kod samoga Srba, i onda Kunovac kod sela istoga imena.

Evo nekoliko podataka o Unskoj župi i Srbu u srednjem vijeku.

— 1241.—1242. Toma arcidjakon pripovijeda, kako su Mongoli ili Tatari, progoneći kralja Belu III. (IV), pošli za njim u potjeru preko Slavonije u Hr-

vatsku, i kako su prije ulaska u Hrvatsku stali »ad quandam aquam, que dicitur Sirbium«, te ondje poklali sve roblje, što ga bijahu poveli sa sobom iz Ugarske (Thomae archidiaconi, Historia Salonitana, ed. Fr Rački, str. 174). Budući da su Mongoli vjerojatno išli starom rimskom cestom, koja je iz Siska preko Topuskoga i Bihaća dolinom Une vodila u Knin, to je vrlo vjerojatno, da se je rečeni pokolj dogodio kod današnjeg Srba i na potoku Srebrnici. (Sr. još Iv. Kukuljevića, Borba Hrvata s Mongoli i Tatari, str. 31., op. 100).

— 1345. Rečene godine morao je mladi knez Ivan Nelipić sa svojom majkom Vladislavom osim Knina ustupiti kralju Ljudevitu više gradova, po imenu »castra Unaz, Pocitel, Serb et Ezek...« (Notae Joannis Lucii; Bulletino di archeol. e storia Dalmata IV. str. 86).

— 1422. Comites Corbaviae, magnifici viri Carolus filius Gregorii et alias regnorum Dalmatiae et Croatiae banus, Georgius filius Nicolai, et alter Carolus et Thomas, filii Pauli, et Franco Beutchonis — assignant et tradunt Franconi filio quondam Danielis Sijajch de genere Sopkovich sex sortes terre in villa Se bri in contrata Unagice positas, excepta una vinea, quae vocatur vinea quondam Milote Chernchich...« (Notae Joannis Lucii; Bulletino di arch. e stor. Dalm. VI. str. 78).

— 1451. Pred hrvatskoga banovca Tomaša Bojničića i njegov sud došli su u Knin (Tnin Martin sin Marka Dêaniševića iz Srba, i s druge strane Juraj Henčić i Jandrij Kovač iz istoga Srba, te su govorili banovcu i plemenitim sucima ovako: »Gospodo, imili smo dugovanje parno u stoli Srbskom mei sobom u dugovanji vinogradov, i dvigli smo se iz stola Srbskoga prid vas; upitajte nam pristava, kako nam je dug tekal, t(e)r nam otlučite, ča je pravdi i zakonu hrvackomu ugodno.« Na to je ustao Vojin Matijašević iz istoga Srba, pristav rotni rečenoga stola Srbskoga, te na pitanje banovca i sudaca izjavio je, »da je on zgora rečeni Juraj Henčić bia pozval rečenoga Martina Dêaniševića, sina Markova, u dugovanji vinograda, ki vinograd on Martin drži u rečenim Srbi, u misti, ko se zove Plastovo; govoreći on Juraj, da su prvi onoga Martina prodali dia vinograda onoga Jurja u Zalugu (danas selo Zalužje) takoi u Srbi, i za on dia Jurjev, ki su prodali u Zalugu za on dia ova dia Martinov i t. d. i t. d.« Budući da Martin Dêanišević nije bio zadovoljan odlukom srbskoga stola, prizvao je na banski sud u Kninu. Banski sud poslao je na to svoja tri pouzdanika »na lice onoga vinograda Jurjeva u Zalug«, koji je tada držao Vlatko Anić iz Srba, te su riješili parnicu odlukom, koju je napokon banski sud u Kninu potvrdio. (Šurmin, Hrvat. spom. str. 193—196).

Po ovoj ispravi doznajemo, da je u Unskoj župi osim Srba bilo još mjesta, po imenu Plastovo i Zalug (Zalužje); nadalje, da su u Srbu prebivale porodice: Dêaniševići, Henčići, Kovači, Matijaševići i Anići, koji su imali svoj plemenski sud u Srbu, prozvan po tom mjestu srbskim stolom. No osobito je znamenito, da je tada u onim krajevima bilo vinograda, što se potvrđuje također ispravom od god. 1422.

Unskoj (ili srbskoj) župi na iztoku prostirala se je u današnjoj Bosni naokolo rijeke Unca Unačka župa, u kojoj je glavno mjesto bilo Unac i gdje je nastavalo pleme Unčani. O toj župi i plemenu evo podataka:

— 1326. Za kralja Karla Roberta ban je Mikac Mihaljević iz Slavonije dolinom Une i Unca provalio u Hrvatsku i Dalmaciju. O tom piše suvremeni kroničar Micha Madius: »... dominus Michaz banus... habito castrum Unac, versus Jadram direxit gressus suos« (Lucius, de regno Dalm. et Croat., str. 380).

— 1345. Među gradovima, koje je mladi knez Ivan Nelipić morao ustupiti kralju Ljudevitu, spominju se »castra Unaz, Pocitel, Serb et Esek (Osik).« (Notae J. Lucii, Bull. di arch. e storia Dalm. IV. str. 86).

— 1435. Kao sudac plemenitih Hrvata pri Tninskom (Kninskom) stolu spominje se: »Symon Budoyessich de genere Uhnachac« (Unačac). (Kukuljević Jura I str. 198)

— 1522. Juraj Frankapan Slunjski javlja Ivanu Turjaškomu, kako »aliquanta pars equitum huius confinie nostre invaserunt partes Turchorum sub castrum Unac vocato ad depredandum« (Thallóczy et Hodinka, Codex dipl. partium regno Hung. adnex., str. 87). Po ovoj vijesti bio je tada grad Unac već u turskoj vlasti.

11. Lapačka župa.

Lapačka župa prostirala se je uz lijevi brijeg rijeke Une od sutoka Une s Uncem k sjeveru sve do Nebljuha. Prema tomu obuhvatala je ona najveći dio današnjega Doljnelapačkoga kotara u Hrvatskoj, i jedan dio Petrovačkoga kotara u Bosni¹. Njoj su pripadala današnja mjesta Dobro selo, Dnopolje, Doljani, Boričevac, Lapac gornji i dolnji, Oraovac (Orahovac) u Hrvatskoj, zatim Rmanj, Kulen-Vakuf, Ostrovica i Klisa u današnjoj Bosni. Na istoku s onu stranu Une međašila je s Bilajskim poljem, na kojemu je stajao grad Bilaj; na zapadu međašila je sa župom Krbavom, od koje ju je rastavljala gora Plješivica, koja se kod Kuka (1172 m.) tako spušta, da preko njega vodi cesta iz Krbave (Udbine) u Doljni Lapac.

Današnji Lapački kotar vrlo je zanimljiv u historijskom pogledu. Na sjeveru Doljnoga Lapca prostiru se Lapačka korita, a ovima na sjeverozapadu uzdiže se Banov vrh (937 m.) očito uspomena na nekoga bana. Blizu Boričevca vidi se opet podor staroga grada, koji se zove Mišljenova gradina (Mišljenovac). No najzanimljivije je osamljeno brdo Oblaj ili Oblajac (661 m.), koje se uzdiže usred polja između oba Lapca i Oraovca. O njemu piše Fras (str. 166) ovako: »... auf demselben war eine römische Festung, einige Mauern sind noch zu kennen. Auf und um diesen Berg im Felde werden viele römische Münzen, irdene Urnen, die mit Kohlen angefüllt sind, und Dukaten von Konstantin dem Grossen mit griechischer Umschrift gefunden. Man fand auch eine gewölbte Gruft mit Menschenknochen, einer Flasche und einem goldenen Ringe.«

Lapačka župa dobila je svoje ime od hrvatskoga plemena Lapčani (Lapzanin, nobiles de Lapach, de genere Lapcani, de generatione Lapchane),

¹ Čurčić V., Starine iz okolice Bosanskoga Petrovca (Glasnik zemaljskog muzeja u Bosni

i Hercegovini. XIV. (1902.) str. 229—255).

koje je u njoj nastavalo. Pleme Lapčani opet prozvano bi jamačno po nekom mjestu, koje su Hrvati zvali Lab ili Lapac, što je moglo nastati od nekoga rimsko-latinskoga Albis ili Alpis. Vrijedno je istaknuti, da su stari Rimljani zvali goru Kapelu i Plješivicu Albii Montes.

Pleme Lapčana, po kojemu je prozvana župa, vrlo je staro, te se spominje još za narodnih kraljeva hrvatskih. Potonja tradicija pričala je, da je kralj Dimitrija Zvonimir udao svoju kćer Klaudiju za nekoga velikaša iz plemena Lapčana. Najstarija poznata privilegija Lapčana potječu od god. 1263. Samo pleme dijelilo se je u 14. i 15. stoljeću na brojne hiže ili kuće, od kojih se poimence spominju: Baldačići, Boričevići, Božilovići, Čibudinići, Čulići, Hrvatini, Hvaokovići, Karlovići, Kenlići, Krčelići, Lapići, Livaci, Lučići, Mečari, Mrmonjići, Našmanići, Račačevići, Ratkovići, Sičići, Starički, Tulavčići i Utišenići. Trag hiži Boričevići sačuvao se je u imenu današnjega mjesta Boričevac. Po više hiža ili kuća sačinjavalo je koljeno ili lozu. Tako se je jedno koljeno zvalo Vojslavići, a drugo Strižići, koje je nastavalo u mjestu istoga imena. God. 1448. molio je plemeniti Juraj Karlović iz Strižića Lapački stol, da bi smio prodati ili založiti svoju plemenščinu. Stol mu je na to odgovorio: »Ako ti hoće tvoja braća Strižići dopustiti, to možeš prodati ili založiti. Najprije pitaj njih (Strižiće), hoće li oni kupiti; ako oni ne će, možda koji ini Lapčanin, ili (napokon) ini plemeniti rusaški človik (koji god plemeniti Hrvat), komu oni (Strižići) dopuste.«

Podaci za topografiju Lapačke župe u srednjem vijeku:

— 1294. Capitulum ecclesie Zagradiensis significat, quod nobilis vir Grobsa (Grobysa), filius Stephani de Lapech (filii Bogdoslavi) confessus est, quod ipse omnes terras ex ista parte fluvii Wn (Hun) inter Zakop et terras episcopatus Tyniniensis ecclesie existentes per mortem Ozorias filii Ludgaris proximi sui sine herede decedentis ad ipsum devolutas Stephano bano venderit. (Wenzel, Codex diplom. Arpadianus XII. str. 361.)

— 1396. Nos magister Stephanus filius Pauli, castellanus castrum Conuba, ac Guranus filius Rank de villa Drihova, suppanus de Lapach, nec non Butko filius Borith de villa Blizan, et Ivanis Lapich de Brigud, iudices nobilium de eodem Lapach, memorie comendando significamus, . . . quod quia nuper in congregatione generali in civitate Nonensi celebrata nobilis vir Ratko Utiseni, similiter iudex nobilium sedis nostre predicte de Lapach, de Pribcone filio Georgii conquestus est, ipsum cum aliis quibusdam terras »in villa Conschiane in dicta Lapach detinere . . . ambae partes coram capitulo ecclesie Nonensis ordinaverunt, se post descensum ipsius generalis congregationis die quinto decimo esse affuturos in loco solito coram pristaldis iuratis sedis de Lapach. Prema tomu dogovoru bi parnica od Lapačkoga stola napokon i riješena. (Ljubić, Listine IV. str. 379—381)

— 1431. V Podhumci. Domša z Vladihović, Dalmacije i Hrvat' banovac, javlja »knezom našim i rman(j)skim, županu i sutcem stola Lapačkoga«, da je uzeo u svoje okrilje Ivaniša Grgurića, njega imanje, i njega kmeti. (Šurmin Hrv. spom. str. 131.)

— 1431. Kralj Sigismund zalaže knezu Nikoli Frankapanu uz ine gradove i varoši u Hrvatskoj također » . . . castellum Rypach cum omnibus pertinenciis,

... castrum Ermin cum omnibus pertinenciis, ... castrum Laab cum omnibus pertinenciis. (Wenzel, Kritikai tanulmányok a Frangepán család, str. 30.)

— 1442. Donationales Catharinae relictæ Joannis de Frangepan, Nicolao de Sibenico super possessione Doberchevich in comitatu de Lapacz existenti celebrata (Arkiv jugosl. akademije; Spisi grofova Keglevića br. 735. i 1442).

— 1446. U opsegu Kninske biskupije spominje se »Paulus archidiaconus de Lapacz«, po čemu sudimo, da je Lapačka župa u crkvenom pogledu pripadala Kninskoj biskupiji, i da je sačinjavala poseban arcidjkonat. (Vjestnik kr. zem. arkiva, I. str. 197—198)

— 1448. In Laabvar. Banovac hrvatski Toma Tvrtković od Belaja piše kninskomu kaptolu. (Kammerer, Codex comitum Zichy, IX. str. 197—198.)

— 1448. V Rmn(j)i. Dragovol'a grač'sćak Rman(j)ski i knez stola Lapačkoga, i suci Šimun Mrmonjić, Domjan Sičić i Grgur Ratković javljaju, kako je Juraj Karlović iz Strižića s privolom svoje braće Strižića prodao svoju plemenščinu plemenitomu mužu Mikuli Gašparoviću, pošto je nijesu htjeli kupiti ni Strižići ni ini Lapčani, kojima se je po zakonu prije nudilo. (Šurmin, Hrv. spom. str. 175—177.)

— 1449. Prigodom diobe knezova Frankapana dobio je knez Juraj, sin Ivana (Anža), ove gradove i kaštele: »castra Cetin, Ermen, una cum Lapacz, Baska et Ribnik«. (Wenzel G., Kritikai tanulmányok a Frangepán család, str. 29).

— 1451. V Rmn(j)i v stoli varoškom. Mi Ivaniš peti sudac varoša Rman(j)skoga damo viditi, ... da mi sijahomo v stoli purgarskom.... (Šurmin, Hrv. spom. str. 190—191.)

— 1453. In Labwar. Hrvatski banovac Tomaš Bojničić od Plavna izdaje nalog kninskomu kaptolu. (Fontes rerum Austriacarum II. Abth., II. str. 24).

— 1461. »Interfectus est serenissimus rex Thomas Bosne sub castro Orichouica in origine fluminis Baguncii seu Unna in Croatia«. J. Tomasich chronicon Croatiae (Arkiv za jugosl. povj. IX. str. 17).

— 1478. Mi Ivanuš Račačević, porkolab Rman(j)ski i tri sudci stola Lapačkoga: Petar Čulić, Ivan Hvaoković i Matej Lučić damo viditi ... da kada mi sijahomo v puni stoli Lapačkom na zakon'ni dan pitanja, ... tomu pride pred nas Stipan Mečar z Glavatac kipom svojim i v kipi sinov svojih i v kipi sve braće svoje Glavatac, i poče govoriti: Kneže i sudci i vladan'e! imali smo dugovanje s Jurjem Našmanićem i sinovi njegovimi ... Dan v Rmnji, v puni stoli Lapačkom na zakon'ni dan pitanja ...« (Šurmin, Hrv. spom. str. 283—285.)

— 1493 »Martina Rujavčića z Lapca.« (Šurmin, Hrv. spom. str. 375.)

— 1504. Određeno za popravak gradova »ad castra Klyz, Zyn et Orman« (Rmanj) 6000 zlatnih forinti. (Kovachich M. G., Suppl. ad vestigia comitiorum, II., str. 312)

— 1525. februarii 3. Eodem die Georgio Korlathowyth castellano castris Orman, ad rationem salarii sui dati sunt fl. I.; — 6. februarii pro expensis X. (Tört. tár. XXII. str. 70—73.)

U Lapačkoj župi stajala su dakle u srednjem vijeku četiri grada: castrum Conuba, castrum Ermin ili Ermen (hrvatski Rmanj) zajedno s varošem Rmanjskim (1431), nadalje castrum Laab ili Lapacz (Laabvar, Labwar), i napokon castrum Orichouica (Orihovica, Orahovica, Oraovac). Potonji grad (Orihovica) stajao je negdje blizu današnjega Oraovca ili Boričevca (Mišljenova gradina?), dok je grad Lapac moguće bio onaj prastari grad na brdu Oblaju ili Oblajcu, koji je po Frasu ostao još od rimskih vremena

Grad Rmanj s varoši istoga imena stajao je nesumnjivo kod sutoka Unca i Une, svakako tik ili blizu pravoslavnoga manastira Rmnja, kojemu na tom mjestu nalazimo traga od 16. stoljeća pak do dana današnjega. O tom manastiru sv. Nikole, koji je više puta bio razvaljen i opet obnovljen (posljednji put 22. listopada 1882.), i koji također zovu Herman, Hermanj, Ermain, pače i Sermilom, imade ova literatura: Fras, Vollständige Topographie der Karlstädter Militärgrenze na str. 164, 165, 173; zatim: Cvejanović Branko, Manastir Rmanj na Uni (srpski časopis »Matica« II 1867, str. 806—809 i 880—832); Ruvarac Ilarion, Nešto o Bosni . . . i o srpskim manastirima u Bosni (Godišnjica Nikole Čupića II. 1878. str. 259—261); Radimský V., Razvaline crkve na Carevoj luci kod Rmanja u Bosni (Glasnik zem. muzeja u Bosni i Hercegovini, V. 1893., str. 487). Slika današnjega manastira Rmnja štampana je u časopisu »Viencu« od god. 1884. str. 417. Ruvarac u rečenoj studiji svojoj navodi ovu staru bilješku o manastiru Rmnju: »Ova crkov manastira Hrmnja, hrama svetago arhijereja Nikolaja, skova se v lèto 1515. trudom i podvigom starca Makarija«, — i po toj bilješci sudi, da je manastir obstojao već na početku 16. stoljeća. Međutim čini se, da je neki manastir u okolišu Rmnja obstojao mnogo prije toga vremena.

Četvrti grad u Lapačkoj župi spominje se god. 1396. kao »castrum Conuba«. Ime »Conuba« očito podsjeća na grčko κοινοβιον (lat. coenobium, odatle hrv. konoba), što znači skupno boravište = samostan, manastir. Grad Konoba dobio je nedvojbeno svoje ime od nekog samostana, koji je u njemu ili do njega stajao. Možda je to baš samostan Rmanjski, a onda bi »Konoba ili Conuba« bilo samo starije ime za potonji Rmanj. Ime »Conuba« nalazimo god 1396., a ime Rmanj prvi put god. 1431., a baš u to vrijeme bio je knez Herman Celjski, tast kralja Sigismunda, kroz više godina (1406—1407, 1423—1435) banom čitave Slavonije, dok je hrvatskim banom bio knez Nikola Frankapan, rođak kneza Celjskoga, koji je knez Nikola primio od kralja Sigismunda godine 1431. grad Rmanj u zalog. Čitao sam negdje jednom, da je Herman Celjski grad Rmanj utemeljio; to ne će biti istini podobno, ali je moguće, da je knez Herman neko vrijeme taj grad držao, pak da su onda Hrvati staru Konobu stali nazivati H e r m a n j s k i m ili Rmanjskim gradom. No to je za sada samo nagadanje.

12. Nebljuška (Nebljujska) župa.

Prostirala se je na sjeveru Lapačke župe između gore Plješivice i rijeke Une. Na sjeveru dopirala je negdje do grada Ripča, gdje je medašila s Humskom župom. Stoga se je dogadalo, da su kastelani grada Ripča upravljali često

ne samo Humskom župom, nego i Nebljuškom. U kotaru nekadanje Nebljuške župe nalazi se i danas još selo *Nebljusi* (Nebljuje) sa 150 kuća i preko 1000 stanovnika, zatim selo *Kruga* sa više od 300 stanovnika. Nadalje nalazi se na bosanskoj međi *Nebljuška gorica* i do nje na sjeveru *Nebljuška gradina*.

Nebljuško pleme ili Nebljusi (nom. Nebljusi, gen. Nebljuh', dat. Nebljuhom, loc. u Nebljusih) u Nebljuškom kotaru dijelilo se je u polovici 15. stoljeća na četiri koljena; jedno od tih koljena zvalo se je Židovinići. Nebljuškomu plemenu pripadale su ove hiže ili kuće: Bokanići, Bubanići, Čučići, Fabjanići, Glavčići, Kemenići, Križanići, Markovići, Milčići, Najčići, Radići, Radovanići, Šćitarići i Vučići.

— 1447. V *Ripči*. Knez Tomaš, knez Krbavski i Humski i Nebljuški i veće javlja, kako su sva četiri koljena Nebljuškoga plemena dopustila plemenitomu mužu Mikuli Gašparoviću, da uzme »u zaklad« svu zemlju suca Dujma Vučića. (Šurmin, Hrv. spom. str. 170—172.)

— 1488. U Bihaću spominju se kao svjedoci uz ine plemiće »Paulus Chusich de Lapacz, Mihalicza de Nebluh, Vuk Bezovinich de Kozouo, Ivan Vladilouich de Verhrika...« (Lopašić, Bihać, str. 299.)

— 1513. Kralj Vladislav II. nagrađuje Ivana Križanića iz Nebljuha za zasluge, stečene u ratu s Turcima, te mu daje grad Hresno u zagrebačkoj županiji. (Tört. tár od g. 1885. str. 197—198.)

— 1524. Kralj Ljudevit slavi zasluge »Gregorii Orlowchyth de Choka et Petri Krusyth (Kružić) de Kroog, capitaneorum nostrorum Segniensium et castellanorum Clisiensium«, te im poklanja Brezovicu u Križevačkoj županiji (Starine jugosl. akad. V. str. 216—217).

Budući da se Nebljuška župa spominje uz Humsku župu (oko Une između Ripča i Bihaća) i grad Ripač, evo nekoliko podataka i o ovima:

— 1448. U pismu banovca Tome Tvrtkovića od Bilaja spominje se u kninskoj biskupiji »Ivan archidiaconus Himilyensis« (očita pogreška mjesto *Humlyensis*). (Kammerer, Codex comitum Zichy, IX. str. 197—198.)

— 1488. U povelji, izdanoj te godine u Bihaću, čita se: »Nos Blasius archidiaconus Homonensis et plebanus Bichachiensis«. (Lopašić, Bihać, str. 299.)

— 1493. Štefan Nimac i Vuk Keglević, porkolabi Ripački i Dujam Orlovčić, župan Humski, i četiri suca Humskoga, po imeni Matijaš Vitulović, Ivan Milovanić, Stipan Butković, Paval Milinić, — opraštaju Jakovca Vitulovića, koga su »Turci sagnali s većega dila plemenščine«, za dvadeset godina »oda vsakih služab i dohodak gradskih i od vsih biri bratskih.« (Šurmin, Hrv. spom. str. 367.)

— 1489. februara 7. Kralj Matijaš Korvin daje Simonu Horvatu Wytanovich i bratu njegovu Vidu mjesta »Felsöfalu, Chokaaathet Ztryparin comitatu de Hwmlyan«. (Codex dipl. patrius, I. str. 376—379.)

— 1512 Ban Emerik Perenj zapovijeda Baltazaru Baćanu, »ut Stephano Ordachych (Orlowchych) et Duys castellanis c a s t r i R e p a c h, 133 florenorum sallarium solvat«. (Starine jugosl. akad. V. str. 150—151.)

— 1513. »Dwya Orlochyth et Stephano similiter Orlochyth, castellanis nostris de Repach« neka se isplati 100 zlatnih forinti. (Star. jugosl. akad. V. str. 163.)

— 1524. Ex Rypath. Fideles universitas nobilium regni Croacie pišu nadvojvodi Ferdinandu. (Starine jugosl. akad. V. str. 221—222.)

— 1525. 27. januarii—17. iunii. Eodem die Joanni Golech, castellano castri Repach, ad rationem salarii sui dati sunt fl. C. (Tört. tár. XXII. str. 65, 187, 193, 206, 210, 211, 212, 217.)

— 20. iunii. Stephanus iudex de Repach, qui venerat pro impetrando subsidio eidem civitati. (N. dj. str. 210.)

Vjek. Klaić.